

Sygnatura akt VI W 5818/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24-03-2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu w dniu 24-03-2016 r.

sprawy przeciwko J. S.

synowi R. i K. z domu S.

urodzonemu (...) we W.

obwinionemu o to, że

w dniu 26.08.2015r. o godz. 23:15 we W. na Pl. (...) kierujący pojazdem m-ki B. o nr rej. (...) nie zastosował się do przepisów ograniczających prędkość na obszarze zabudowanym, po godz. 23.00 do 60 km/h, jadąc z prędkością 92 km/h

tj. o czyn z art. 92a kw

I. uznaje obwinionego J. S. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

Sygn. akt VI W 5818/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 sierpnia 2015r. o godz. 23:15 we W., przy użyciu urządzenia kontrolno pomiarowego do rejestracji prędkości pojazdów, funkcjonariusze P. (...) pełniący służbę w rejonie pl. (...) we W., zarejestrowali prędkość, z jaką poruszał się w terenie zabudowanym samochód m-ki B. o nr rej. (...). Prędkość ta wynosiła 92 km/h, tj. była o 32 km/h większa niż dopuszczalna w tym miejscu i czasie, gdyż dozwolona prędkość na tym odcinku drogi, po godz. 23.00 to 60 km/h. Urządzeniem, którym dokonano wskazanego pomiaru prędkości był przyrząd laserowy (...) (...), który miał aktualne świadectwo legalizacji. Samochodem tym kierował w oznaczonym miejscu i czasie obwiniony J. S..

dowód: notatka urzędowa k. 5; zeznania św. P. K. z dnia 24 marca 2016r.; zeznania św. M. G. k. 17 i z dnia 24 marca 2016r.; świadectwo legalizacji k. 8; częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 10/v

J. S. ma 29 lat, prowadzi własną działalność gospodarczą, osiąga dochody w wysokości 1.300 zł netto miesięcznie, jest kawalerem, ma dwoje dzieci, nie był wcześniej karany za przestępstwa, był natomiast karany za wykroczenia drogowe, w tym polegające na przekroczeniu dopuszczalnej prędkości, uprzednio została też wydana wobec w/w decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania, które po odbyciu egzaminu zostały mu przywrócone. Obwiniony nie chorował i nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie, odwykowo.

dowód: załącznik do notatki urzędowej k.6; częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 10; dane o karalności k. 14; dane z systemu (...) k. 18

Przesłuchany w toku czynności wyjaśniających obwiniony J. S. oświadczył, że zarzut rozumie, i że nie przyznaje się do świadomego popełnienia wykroczenia, wyjaśnił, że jechał w tym dniu lecz jego zdaniem nie przekroczył prędkości, a policjanci nie potrafili udowodnić mu, że dokonano pomiaru prędkości jego samochodu. (k.10/v)

Wyjaśnienia obwinionego Sąd ocenił jako niewiarygodne, a to dlatego, że jego twierdzenia podważające dokonany pomiar prędkości prowadzonego przez niego samochodu, nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, głównie w postaci zeznań świadków – funkcjonariuszy Policji, którzy dokonali pomiaru prędkości samochodu, którym kierował obwiniony oraz w postaci świadectwa legalizacji urzędnika, przy pomocy którego prędkość tę zmierzono. Twierdzenia obwinionego, jakoby w dacie i miejscu zdarzenia jechał on wskazanym samochodem z inną prędkością niż zmierzona, bądź też, że pomiar prędkości auta, którym jechał był dokonany nieprawidłowo Sąd uznał zatem za gołosłowne i nieprzekonujące. Twierdzenia obwinionego w tym zakresie są bowiem wyrazem jego opinii, wyrobionej na podstawie niczym nie popartych, subiektywnych przekonań.

Za wiarygodne Sąd uznał natomiast zeznania świadków P. K. i M. G., których relacje były konsekwentne i wzajemnie spójne, i którzy sposób jasny i logiczny przedstawili sposób dokonania pomiaru prędkości samochodu, którym kierował wówczas obwiniony.

Pozostałym dowodom w postaci: notatki urzędowej z daty zdarzenia, załącznika do tej notatki, świadectwa legalizacji wskazanego wyżej urzędnika laserowego oraz danym co do karalności obwinionego (za przestępstwa i wykroczenia drogowe - k. 14,18), jako sporządzonym w sposób rzetelny i prawidłowy oraz przez podmioty do tego uprawnione Sąd w pełni dał wiarę.

Sąd zważył co następuje

Po zweryfikowaniu przeprowadzonych w sprawie dowodów i dokonaniu na ich podstawie ustaleń faktycznych Sąd ustalił, że obwiniony był kierowcą wskazanego samochodu w oznaczonym miejscu i czasie, i że jadąc z prędkością większą niż dozwolona, nie stosując się do wskazanego ograniczenia prędkości, dopuścił się on zarzucanego mu wykroczenia. W świetle zgromadzonych dowodów, przede wszystkim w postaci zeznań świadków i wyniku pomiaru prędkości, jakiego dokonał wspomnianym urządzeniem oraz jego świadectwa legalizacji Sąd uznał, że wina i sprawstwo obwinionego nie budzą wątpliwości, i że zachowaniem swym wyczerpał on znamiona wykroczenia określonego w art. 92a kw. Zgodnie z treścią art. 92a kw odpowiedzialności karnej podlega bowiem ten, kto prowadząc pojazd nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Dowody zgromadzone w sprawie dały pewne i wystarczające podstawy do tego, by odpowiedzialność tę przypisać obwinionemu.

Orzekając o karze Sąd uwzględnił okoliczność obciążającą w postaci uprzedniej karalności obwinionego za wykroczenia drogowe, w tym niedawnego ukarania go za wykroczenia polegające na przekroczeniu dozwolonej prędkości, jak też wcześniejszej decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania, które po odbyciu egzaminu zostały przywrócone. Innych okoliczności obciążających, jak też łagodzących - poza dotychczasową niekaralnością za przestępstwa - Sąd nie stwierdził.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, jak też dyrektywy wymiaru kary Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny, uznając z jednej strony, że w tym konkretnym przypadku taki właśnie rodzaj kary jest najbardziej celowy i to zarówno z uwagi na swój rozmiar, jak też związany z tym stopień dolegliwości, z drugiej zaś bacząc, by dolegliwość ta nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć tak w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Działając w oparciu o wskazane przepisy, uwzględniając fakt, że J. S. jest osobą uzyskującą stałe dochody, Sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania i wymierzył mu stosowną opłatę.